

Četvrtak, 02.12.2010.g.

Danas ujutro na misi zornici naš dragi župnik imao je, kao i vrlo često, nadahnutu propovijed. Mislim da je to i njegov najveći duhovni dar, dar propovijedanja, a kraj takvoga dara onda dolazi i dobra ispovijed, razumijevanje drugi i njihovih problema, dobar savjet, i sl. I u toku propovijedi dotaknuo se i bolesti i smrti svoje majke. Kazao je da je jedan dio njegovih bližnjih na sve načine uključio doktore raznih specijalnosti u pokušaj njezinog izliječenja, dok je on sve to prepustio Božjoj volji jer čvrsto vjeruje u Božju providnost i planove za svakog od nas. Drago mi je bilo slušati te njegove riječi jer su potvrdile i moja razmišljanja da su doktori tu da odrade svoj posao po darovima koje im je Gospodin dao ali da nakon toga trebamo prihvatiti Božju volju. I mnogi su tako i ozdravili, medicina se čudila. A mnogi su i umrli prirodnom smrću jer je njihovo vrijeme došlo i oni su svoje poslanje u ovom zemaljskom životu izvršili. I vidio sam na župniku kako je on potpuno prihvatio da je njegova draga majka Štefica svoje poslanje u ovom zemaljskom životu izvršila. Koje je to poslanje bilo on to sigurno zna jer ju i kao sin i kao svećenik jako dobro poznao.

A ono što sam ja sigurno saznao, mada dragu Šteficu nisam osobno poznao, slušajući govor njezinog župnika na njezinom sprovodu, je to da je ona umrla pomirena sa svima oko sebe, bližnjima i onima koji su joj bili malo dalje. A posebno s dragim Gospodinom.

SNAGA OPROSTA, MILOST OPROSTA,...OPROST....OPROST....OPROST.

SVE "LEŽI" U OPROSTU, BILO DA GA DAJEŠ BILO DA GA TRAŽIŠ.

Danas sam razgovarao s jednom dragom prijateljicom o tome kako se baka i majka njezinog muža ne podnose i stalno se svađaju. A baki je skoro 90 godina. I skoro će s ovog svijeta. I došli samo do zajedničkog zaključka da jedino rješenje za njihov međusobni odnos da jedna drugoj oprostite, ali da za to jednostavno one nemaju snage. Previše im se toga u njihovom međusobnom odnosu kroz godine nakupilo. A kako mi je ona prije kazala da baš i nisu u vjeri i Gospodinu, ja sam samo mogao konstatirati da će, na njihovu žalost i nesreću, te svoje

međusobne grijehe odnijeti za sobom u grob i onda pred Gospodina. A tada im neće biti lako.

Pa sam si poslije mislio kako zapravo svaka promjena u životu na bolje počinje od oprosta. I moje obraćanje je počelo od tada kada sam postao svjestan svojih grijeha prema mojem tati, kada me to bacilo na koljena pred Gospodina i kada sam tražio od Njega oprost za to jer od tate to nisam mogao tražiti pošto je on već bio 18 godina mrtav.

Ali, prvo sam morao oprostiti sebi. I pitate se sigurno pa kako je to opraštati sebi, što uopće i imamo sebi oprostiti, pa nismo dva bića pa da jedno drugom mora nešto oprostiti? O, imamo itekako puno sebi oprostiti. Novi početak nije moguć ako ne oprostite sami sebi. A što?

Prvo sam si morao oprostiti što sam stalno mislio da sam pun ljubavi i razumijevana prema supruzi i djeci a nisam bio.

Pa sam si morao oprostiti što sam mislio da sam svojeg tatu volio i bio prema njemu korektan, a nisam bio.

Pa sam si morao oprostiti silne dane i trenutke kada me nije bilo doma, kada sam mislio da radim važne stvari i zarađujem novac za obitelj a nisam to radio.

Pa onda sam si morao oprostiti što sam uvijek htio biti u pravu a nisam to bio.

I puno takovih "sitnih" stvari.

Kada sam sebi oprostio i priznao da sam puno toga pogriješio u svojem životu, došao je red da tražim od Gospodina oprost i da ga zamolim Gospodina da mi pomogne. To mi je bilo najlakše. Tada i nisam znao zašto, ali sada znam. GOSPODIN ME VOLI I ON JE JEDVA ČEKAO DA SAM GA ZAMOLIO ZA POMOĆ. TAKO VOLI I SVE NAS I ČEKA DA GA ZAMOLIMO ZA POMOĆ.

E, od onda me je Gospodin vodio. I na ispovijedi, i na mise, i traženje oprosta od svih onih koje sam povrijedio. Dolazio sam uvijek s otvorenim srcem i svi su prihvatili moje traženje.

Jasno, oprost ima dva kraja, traženje i davanje. Od nekih oprost još uvijek dobivam i to sve traje.

Ali, od kada sam pozvao Gospodina u pomoć, više o tome da li će mi netko, i kako, i kada oprostiti, ja ne brinem. NE, GOSPODIN JE TO UZEO NA SEBE. JA SAM MU PREDAO TERET SVOJIH GRIJEHA I PREDAO SAM MU SVE OPROSTE KOJE SAM TRAJIO I DAO.

I PREMA SUPRUZI, I PREMA POKOJNOM OCU, I PREMA DJECI, I PREMA ONOME KOJIME PRIJAVIO ZA KAZNENO DJELO, I NEKE DRUGE.

Vjerojatno neki od vas, koji sa traženjem i davanjem oprosta nisu imali problema, ne mogu razumjeti koje je to olakšanje, koji teret sam si skinuo s leđa, kada sam priznao svoje grijehe svima oko sebe i tražio oprost, kada sam taj teret dao Gospodinu.

Ali, neki od vas, koji nosite teret grijeha, STRAŠAN TERET NEOPRAŠTANJA, znate o čemu govorim.

Moje svjedočanstvo, moja predaja grijeha i tereta traženja oprosta Gospodinu, neka vam je put kako da se riješite tereta. Ja nisam stručnjak, psiholog ili sl., i ne znam to stručno objasniti. Ali meni to nikada nije bilo potrebno. Kada sam kleknuo, kada sam raširio ruke prema Gospodinu i počeo mu pričati što mi je sve na srcu i u duši, Gospodin mi je dao suze i slušao i slušao. Kada sam mu sve ispričao i kada su suze stale, u misli mi je poslao sve što trebam napraviti. Kome se ispričati, kome poslati pismo, od koga tražiti oprost, kome dati oprost. SVE.

A SVE POČINJE TIME DA MORATE SAGLEDATI SVOJU DUBINU, SVOJE SKRIVENE

KUTKE, ZA KOJE SAMO VI ZNATE, I IZVUĆI IH PRED GOSPODINA. JER ON ZA SVE TO ZNA, SAMO ČEKA DA VIDI DA LI STE VI SPREMNI TO PODIJELITI S NJIM. KADA POBIJEDITE SEBE I SEBI OPROSTITE, MOŽETE TO SVE NAPRAVITI I S DRUGIMA.

VJERUJTE, NIJE TO LAKO. ALI, KAKO MI JE TADA BILO LIJEPO! BIO SAM KAO PTICA, KONAČNO SAM KONTROLIRAO SVOJ ŽIVOT! KONAČNO NIJE BILO STRAHOVA, SKRIVANJA, LAŽI I ZABLUDA. GOSPODIN JE SVE UZEO NA SEBE.

Probajte i vi. Počnite od sebe i dođite do Gospodina. On vas čeka i voli.

No, nemojte misliti da zlo se neće braniti, da neće pokušati da vas odvraća od vaše nakane. Dolazit će vam u misli strahovi poput toga da što će vam taj drugi reći, kako će reagirati, da li neće biti grub prema vama ili će vam dolaziti misli i osjećaji bijesa i povrijeđenosti pa ćete sami sebe uvjeravati da taj drugi nije zaslužio da mu oprostite da vas je previše povrijedio, da nemate ni snage, ni volje a kamoli ljubavi da mu oprostite. Zlo će vas pokušati na sve načine odgovoriti od toga da tražite ili dadete oprost. Jer zlo zna da nakon oprosta dolazi ljubav a to je osjećaj kojega zlo ne pozna i bježi od njega i najviše ga mrzi. Budite pripravnici na te kušnje zla pa vam neće moći ništa.

ZATO MOLITE GOSPODINA DA VAM DADNE SNAGE, VJERE I LJUBAVI.

I nemojte dugo čekati. Jer već sutra nekih od nas neće biti. I nećete imati kome oprostiti ili zatražiti oprost. A kada dođete pred Gospodina, jedno od prvih njegovih pitanje će biti jesmo li se na zemlji sa svima pomirili. Nemojte se tada dovesti u situaciju da morate zamuckivati. Bolje da sada zamuckujete pred nekim s kojim se trebate pomiriti nego gore pred Gospodinom. Sada imate mogućnost izbora a gore to nećete imati. Bit će samo "škrgut zubiju". Požurite, Gospodin vas čeka jer vas silno voli.